

гектар. А тоді ж він маленький був. Так вот ета часть до сіх пор она есть. І сосни старі.

[Трагедія сучасної війни]. Солдатікі похоронени в молодой сосне. Кладбіще сделали харашо. В Старобельське отряд самооборони создано. То есть, хто сочувствує, хто хоче помогати. Такі вже пенсіонери помогали. Вони і могили рили, і закапували, і поминали солдатіків. Люди приносили все, щоб їх поминуть — і їди ящиками, і випить, і закусить, як полагається. Похоронили і подумали: ну, прийдуть ці бідні солдати з похорон — ну хто їм тут буде?.. Самі. Ну, вип'ють та й усе. Так шо сделали настоящі поминки. Все зробили на кладбіщі.

— Правда, що в поліетиленових мішках хотіли хоронить?

— Да. Їх не то шо в мішках, їх вообще не хотіли хоронить тут. У нас же маленький такий городок і морг маленький. А солдатіків стільки... Довго там лежали, незя було до морга підійти на десятки метрів — такий запах. Ну, як уже хоронили їх — в мішок, в мішок... Мішок в мішок, потом в гроб. І коли піднімали, то з гробов текло. Шоб ви знали... Люди в шоке. Боялися. Боялися, шо на площаді буде запах. Лето. Жара. Людей море... Думали, їх мало буде, а їх повно. Стояли. А потом уже под каждый гроб підігнали машину і ложили туди, стільки там поміщалося.

1 сентября їхали [на фронт], 5 сентября на цих танках везли вже трупи. І всі провожали, плакали. І ровно через пять дней їх везли обратно [тих, хто загинув]. Їх везли таку масу. Ужас. Їхали вони з Харкова, наступали. А оттуда вже везли на Харків.

А счас їх везде полно [солдат]. Вот ето наш край — весь у солдатах. Кругом. Ну такі молодюсінкі есть солдатікі. Ну, хочеться сказать: «Синок, ну есть тобі двадцять лет?». Ну, їй Богу. Такі діти. Хто їх сюди прислав? Ну, я понімаю, як оце середній возраст ілі постарше... Як, не дай Бог, вони будуть отступать, то паніка буде ужасна. Ми ж пока спокійно живем. Даже не вірится, що там десь стріляють і кого-то убивають.

— Як тут сприймався Майдан?

м. Старобільськ Луганської обл.
Записала 18 грудня 2014 року Любов Боса
від Л. Д. К., 1950 р. н.

[Про сосновий ліс]. Зараз там кусочками сосна. Єдеш — там лесочек, там... А раніше ж ці соснові ліса тянулись з Росії по Айдару. Айдар же в Росії бере начало. І аж до Кременной ці ліса тянулися сплошним масівом. І як ті бегліє тікали, і ховалися в цих лісах. А тепер же ж все... За сосновий бор наш очень интересно. Заложили його дев'ятсот четв'ортого года. Пан Бутков це зробив. Учьоний-агроном. І есть тут село Бутківка. По дороге на Старобельськ. Сеянці привозили з Крима. Волами садили люди цю сосну. І до сіх пор вона стоїть. Ну, счас там похоронени солдати. Розширяється-розширяється... На сьогоднішній день площадь нашого соснового бору триста десят

— Спочатку возмущались, що кияни не можуть навести порядку. Але не всі. Кое-хто розумів одразу. У нас три рідні сестри. Старша з тридцять дев'ятого року, а я ж з п'ятдесяти, а молодша — п'ятдесят другого. Ну так, старша, вона швидше прийняла мою позицію.

— А люди ходили на референдум?

— Ми не ходили на референдум. У нас в Старобільське взагалі не ходили.

ІМФЕ